

Eksynyt Onni Kimalainen

Teksti 2020 ja kansikuva 2021 (C) Jaana Tolonen

Talvi on takana ja kimalaiset heräilevät talviuniltaan. Pikku hiljaa yhden jos toisenkin silmä aukeaa ripsiä räpsytellen. Lämmin unipilvi leijuu heidän ympärillään harmaata kananmunakennostoa muistuttavassa pesässään.

He ovat unen aikana painautuneet niin tiiviisti kylkimyyryä toisiaan vasten, että siitä on jo melkein pä hankalaa irrottautua. Heidän jalkansa ovat sotkeutuneet sikin sokin keskenään. Kuuluu ähinää ja puhinaa. Yhden jalka on jumissa jonkun suussa. Se aiheuttaa mahtavan naurunremakan. Onkalosta kuuluu iloista surinaa ja kovenevaa puheen sorinaa.

Pesässä alkaa olla jo aivan tungosta, kun sata liikkuvaa pörriäistä hankaavat turkkiaan toisaan vasten. Turkit sen kun vain pörhistyvät yhä muhkeammiksi ja ilmavimmiksi. Kimalaiset suorastaan pokshtelevat kuin paukkumaissit pussissaan. Pesäonkalon jokainen tyhjä kolo on ääriään myöten täytetty. Pesä on aivan pullollaan pehmeitä kimalaispalleja.

Vuoron perään kimalaiset kömpivät ulos kolosta ja kiipeävät kohti puunlatvoja. Siellä he lämmittelevät aamun auringonsäteissä kohmeisia jäseniään. Lämmittely on jokaiselle tärkeää, nimittäin vielä on sen verran viileää, että rypistyneet siipien lihakset on oiottava ennen lentoa lähtöä.

Unenpöpperöinen kimalaispoika konttaa hitain vedoin kohti isäänsä ja tuumaa: ”Miksiköhän minä sain nukkumaan mennessä väsyneenä aivan mahdollottoman hepulikohtauksen ja silloin nauratti kaikki, mutta nyt aamulla väsyneenä ei naurata sitten yhtään mikään?”

Isä kaappaa poikansa lämpimään syliin: ”Alahan nousta poikaseni. Meillä on tänään paljon puuhaa. Ja hei! Sinullahan on tukka aivan kuin oravanpesä.” Isä pörröttää ihailien pojan tukkaa lisää sekaisin.

Kimalaiset kokoontuvat puun oksalle ja odottavat innolla kuningattarelta ohjeita töiden aloitukseen.

Ensitöikseen kimalaiskuningatar lähettää tiedustelujoukkoja eri puolelle metsää ja ympäristöä. Tiedustelijoiden tehtävänä on löytää pajuja. Mettä ja hunajaa pajuista ei juuri saa, mutta niissä on runsaasti siitepölyä. Se onkin erittäin tärkeä kevään ensimmäisten mehiläisvauvojen ruokinnassa.

Kimalaisilla itselläänkin on pitkän talven jälkeen nälkä ja heidän pitäisi pian päästä syömään mettä ja siitepölyä. Tiedustelijat tutkivat samalla löytyisikö jollain puolella seutua hyvä paikka rakentaa uusi kotipesä. Sellaisen paikan tulisi sijaita mahdollisimman lähellä mehukkaita kukkaketoja.

Pitkien tiedustelulentomatkojen jälkeen he palaavat kukin reissuiltaan. Malttamattomina he asettautuvat jonoon päästä kuningattaren luokse kertomaan terveisiä maailmalta.

Uutta mehevää onnea haluava kuningatar tutkii ja haistelee tarkoin kaikkien tuomat viestit ja valitsee niistä parhaimman. Kuningatar on hajuista innoissaan. Sen huulet alkavat käydä keskenään huulihölkää. Vatkauksen ansiosta sen suuhun alkaa muodostua hunajamaustetta, jonka jälkeen suupielestä alkaa valumaan hunajaa. Tästä kuningatar tietää oikean löydön olevan kyseessä.

Yllättäen kimalaisväkijoukosta kuuluu kovenevaa puheensurinaa. Joku kuulostaa olevan huolissaan. On ilmennyt, että yksi tiedustelija ei olekaan palannut ja näyttäisi olevan kateissa. Oksalla syntyy pieni huolenkuhina.

Suupieliään pyyhkivä kuningatar rauhoittaa väkijoukkoa ja pyytää etsijöitä tulemaan puheilleen. Hän pyytääkin heitä välittömästi tarkistamaan kadonneen tiedustelijan alueen.

Suuri etsijäjoukko pyrähtää lentoon. Kaikki puun oksalle jäävät kimalaiset toivottavat lähtijöille onnea matkaan. Kukin heistä toivoo etsintöjen päättyvän hyvin.

Pojan isä on ammatiltaan etsijä ja hän on myös mukana etsinnöissä. Hän päättääkin pyytää poikaansa mukaan: "Kuulepas poikani, nyt kannattaa lähteä kanssani retkelle. Lähdetään etsimään sitä kadonnutta tiedustelijaa. Tule, niin lennetään tuota polun piennarta pitkin. Katsotaan samalla, jos sinne olisi kasvanut pajukkoa".

Poika innoissaan: "Hei isi, saanko lentää etumaisena?" Hän pörhistää rintaansa ja jatkaa: "Nimittäin, olen aina halunnut olla edessäkävijä, enkä mikään jäljessähiihtäjä?"

Isä ylpeänä: "No, tottahan toki. Näytähän isipapalle tietä."

Mutta mitä toisaalla tätä ennen aamulla tapahtuikaan?

Yksi tiedustelija oli ensi kertaa töissä. Hän oli luonteeltaan hyvin utelias. Ykskaks hän poikkesi huimapäisesti suunnitellulta reitiltä huomattuaan jotain houkuttelevan säihkyvää ja pumpulimaista polun pientareella.

Innoissaan hän nousi korkeuksiin katselemaan maisemaa. Hänen arvaamattaan ylhäällä olikin aamutuimaan vielä kovin kylmää. Yläilmoissa tuuli oli voimakas ja pyyhkäisi pienen kimalaisen pois lentoradaltaan. Puuskittainen hallan kylmä puhallus osui ja kohmetti lentäjän. Hän pökertyi ja putosi epäonnekseen suoraan tiellä ajavan auton tuulilasiin. Auto jatkoi matkaansa ja pökertynyt matkaaja sen kyydissä. Seuraavassa mutkassa kohmeinen kimalainen vierähti pois kyydistä ojan pientareelle.

Kun hän heräsi, olo oli sekava ja pökkeröinen. Hän ei yhtään tiennyt kuinka kauan oli ollut pökerryksissä, ja missä yleensä oli. Silmät harittivat ja pyörivät ympäriinsä vieläkin niin, ettei hän nähnyt kunnolla mitään. Mutta sen hän kuitenkin hahmotti, että seutu oli tuntematonta ja karua. Missään ei näkynyt ketään, eikä missään näkynyt yhtään pajun pajua.

Pikku hiljaa harmaa ympäristö alkoi pelottaa häntä. Hän ei osannut suunnistaa enää takaisin omalle pesälleen. Sen hoksaamisen jälkeen häntä alkoi pelottaa vieläkin enemmän. Sitten alkoi jo surettaa ajatus yksinelämisestä. Siitähän ei tulisi mitään, koska hän ei ollut luonteeltaan mikään yksineläjä. Vaikka olikin utelias ja rohkea, niin yksin hän ei haluaisi olla eikä elää. Ja heti tuli suurempi ikävä omaa suurta kimalaisperhettä. Heidän yhteistä pesäänsä ja kaikkia yhteisiä lentoja ihanilla kukkakedoilla. Hän oli aina haaveillut olevansa isona isänsä tavoin pesänsä parhain mustikkasadonpölyttäjä. Nyt näyttäisi pahasti siltä, ettei hän sitä työtä pääsekään toteuttamaan. Kyyneleet tunkevat väkisin pienen kimalaisen silmiin. "Mitä minä nyt teen?"

Matkallaan isä ja poika löytävät mitä ihanimman kukkapuskan. Heidän silmänsä aivan pullistuvat katsoessaan sen runsaita ja värikkäitä kukkia. He sukeltavat valtavien ja avonaisten kukkien sisälle ja onkivat kukan syvyyksistä pitkällä kielellään mettä. Varsinkin isällä on todella pitkä kieli, jonka ansiosta hän pystyy huoletta vierailta apilan syvänieluisissa kukissa. Poikakin koettaa isänsä tavoin kerätä kukkien mettä. Hänellä on suu aivan täynnä. Poika huomaa, että kun kieli on ulkona, niin samaan aikaan puhuminen on aivan mahdotonta. Tätä hauskuutta hän nauraisi ääneen, jos vain pysyisi. Naurun sijaan hänen silmänsä nousevat viiruina levään hymyyn.

Onnesta mykkinä he keräävät pajun siitepölyä takasäärissä oleviin siitepölyvasuihin. Vasut ovat aivan pullollaan, ne muistuttavat suuria keltaisia palloja. Pojan mielestä ne tuntuvat todella painavilta. He viipyvät kukissa pienen hetken. Sitten he jatkavat matkaa eteenpäin toivoen, että eksyneestä kimalaisesta löytyisi jotain merkkejä.

Tuokion heidän lennettyään maisema muuttuu harmaaksi ja kukattomaksi. Pian heidän eteensä ilmestyy jotain surkean näköistä. Tuntematon kimalainen seisoo silmin nähden tokkuraisena kannon päällä ja koettaa kaikin voimin pysyä pystyssä. Hänen siipensä roikkuvat haalistuneina vartalon sivuilla. Turkki on kiilloton, likainen ja aivan litteästi vartalon myötäinen.

Iso, paksu ja karvainen isä–kimalainen voivottelee:

"Oho, onpas yläilmojen tie on ollut tuolle lentäjälle mutkainen ja liukas."

Poika ehtii jo hoputtamaan:

"Hei isi, tule jo. Lennetään sen luokse."

Lennettyään lähemmäksi, he tunnistavatkin voipuneen oloisen kadonneeksi tiedustelijaksi. Mikä onnekas sattuma. Kukaan ei olisi uskonut, että eksynyt olisi joutunut näin kauas kotipesästään. He lentävät nopeasti tämän luokse. Yhdessä he pörräävät iloisina jälleennäkemisestä.

Eksynyt on hiukan alakuloinen. Hän oli ehtinyt jo suruissaan ajatella, että hänen kohtalonaan oli olla se sellainen miehenlaho, joka ei koskaan näkisi enää omaa rakasta muorintunkiotaan. Siitä oli noussut sydämeen suuri suru. Hän oli yksin ollessaan niin kovasti kaivannut ison pesän turvallisuutta, sen asukkaiden tuomaa lämpöä ja onnellisuutta.

"Varpaatkin minulla on niin kylmät, ettei niissä ole enää minkäänlaista tuntoa." Eksynyt vaikeroi.

Poika oivaltaa, että heidän täytyy yhdessä alkaa muistella mukavia, koska se jos mikä, piristää aina mieltä.

Pojan isäkin lohduttaa: "Älähän hätäile! Nyt on kaikki hyvin. Lähdetään lentämään takaisin pesälle. Siellä kaikki odottavat jo malttamattomana paluutasi."

Yhdessä he nousevat ylös lentoon. Paluumatkalla he kurvaavat juuri heidän löytämien upeiden kukkaniittyjen kautta. Eksynyt muistaakin, että juuri tämän pumpulimaisen paikan hän oli huomannut. Juuri ennen kuin oli pökertynyt, hän oli noussut ylemmäksi tarkistelemaan ympäristöä kauempaa. Mutta sen jälkeen hän ei muista tapahtumista enää mitään.

Pajukossa eksynyt saa hieman syötävää vahvistuakseen, että jaksaa varmasti lentää kotiin saakka.

He saapuvat kotipesälle ja laskeutuvat puun oksalle. Heitä vastassa olevat pesän asukkaat pörräävät iloisesti ympäriinsä.

Palaajat eivät ennätä sanoa kuningattarelle matkasta vielä mitään, kun kuningatar ehtii iloisena jo kiljumaan:

"Voi herkkuhunajat sentään! Onni on löytynyt! Katsokaa kaikki näitä palaajia. Ja katsokaa varsinkin heidän jalkojaan. Niihin on pakattu todella tiivis ja paksu kultainen siitepölykerros. Mikä onni!"

Onnellinen touhu jatkuu koko kesän uuden yhteisen kesäpesän rakentamisen ympärillä. Kukatkin ovat onnensa kukkuloilla täydellisistä ja ahkerista pölyttäjistään. Mustikkasato kukoistaa paremmin kuin koskaan. Apilat pulppuavat syvänteistään melkein itsestään mettä. Kaikki niityn kukkasat levittelevät terälehtiään auringon paisteessa ja hyräilevät iloisina sävelmiään.

Eksynyt katselee pesäkolostaan tälle moninaiselle ja värikkäälle kukkaniitylle. Kaikki kimalaiset ovat sitä mieltä, että juuri eksynyt on löytänyt tämän täydellisen kukkaniityn. Sen vuoksi hän on saanutkin lempinimekseen Onni. Onni on tästä hyvin iloinen.

Onni tuntee kuinka kimalaiset pyörivät hänen ympärillään. Jokainen haluaa käydä tervehtimässä häntä. He uskovat, että Onnista tarttuu taikamaista onnea jokaiseen joka käy häneen koskemassa.

Liikkuva kimalaiskasa synnyttää mukavan pehmeää tönimistä. Heidän turkkinsa hankautuvat toisiaan vasten. Tuntuu niin mukavan lämpimälle, kun turkki pörhistyy entisestään muhkeammaksi.

Ja kun tämä tunne leviää kaverilta ystävälle ja ystävältä kaverille, niin on onni tuntea se moninkertaisena varpaista korviin saakka.

Onnenkantamoisen pituinen se.